

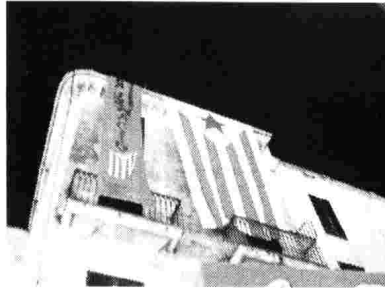
MAULETS AL CARRER!

>>Desembre

El **27 de desembre**, militants de Maulets despengen la bandera espanyola de la Misericòrdia a fi de protestar contra la seva imposició i recordar que tot i els 300 anys d'ocupació espanyola, la lluita del jovent no s'atura.

El **28 de desembre**, en el marc de les activitats de la Diada de Mallorca, l'assemblea del Pla i Llevant organitza un sopar i un concert al Bar Can Lliro de Manacor. Al llarg del vespre, s'arriben a aplegar al local prop de 70 persones.

El **29 de desembre**, una altra vegada, en el marc de les activitats de la Diada, s'organitzen un seguit d'actes a la ciutat d'Inca. Maulets i l'Ateneu Gabriel Buades participen de la concentració que organitza cada any l'Obra Cultural Balear. Durant aquesta, es desplega una enorme pancarta acompanyada d'una estelada gegant, a un dels balcons de la plaça de l'Ajuntament. En acabar la concentració, es realitza l'actuació del cantautor Cesk Freixas al Bar Estudio.

El **30 de desembre**, dins dels actes de la Diada, l'assemblea de Palma organitza un seguit d'activitats: col·loqui amb l'advocat Francesc Arnau i dinar antirepressiu i actuació de Cesk Freixas.

El mateix dia, es celebra la manifestació de la Diada sota el lema *Som una nació, autodeterminació*. Maulets i el SEPC, integrants de la plataforma, realitzen el bloc jove, el bloc més animat i combatiu de la manifestació. Durant el recorregut, es realitzen accions reivindicatives; destaca la penjada d'una enorme pancarta a les obres del teatre principal. Un cop acabat el recorregut, es realitza un concert amb Betagarri, Al-Mayurqa i Oprimits. Durant l'actuació

dels primers, militants de Maulets despleguen una pancarta amb el lema "35.080 pisos buits a Palma...i tu sense?"

>>Gener

Amb l'estrena de Som i Serem ràdio, el jovent independentista estrenam programa. El nostre programa rep el mateix nom que aquesta revista: Brots.

L'assemblea del Pla i Llevant, en el marc de la campanya nacional contra l'especulació, edita 5 models de cartells denunciant els efectes de l'especulació a la comarca.

mallorca@maulets.org
mallorcanord@maulets.org
plallevant@maulets.org

N4 BROTS

HIVERN
2006

(Publicació del jovent en lluita)

terra

Caminem que caminarem ...

De la mateixa manera que no tots els dies són iguals (no és el mateix un dilluns pel matí que un divendres per l'horabaixa i això les joves ho sabem fa temps) tampoc no totes les Diades de Mallorca han estat iguals. I és que la d'enguany ha estat molt diferent respecta a la d'anys anteriors.

Per a aquesta Diada, Maulets hem fet més actes que mai i el resultat d'aquests ha estat, també, millor que mai. El més destacable ha estat la mobilització aconseguida als pobles (concentracions, sopars, concerts...), una mobilització aconseguida, no per gràcia divina, sinó fruit de la feina feta durant tot l'any, perquè les joves hem après que en aquesta vida res se regala, i molt menys en la lluita política.

A Ciutat, la Diada va anar més bé que mai, no només perquè fèrem el bloc (juntament amb el Sepc) més nombrós de la manifestació i dels darrers anys, sinó sobretot perquè l'experiència es va notant amb el pas dels anys. Enguany, el bloc jove fou el més festiu i combatiu dels que es recorden (amb accions, traques, gegants, petards...), fou un bon moment per tal que el jovent de l'Illa expressàs l'alegria i la ràbia que duu a dins. Tot això, lluny d'omplir-mos de cofoisme, ens demostra que anam pel bon camí, però que, sobretot, cal seguir lluitant. Lluitar, perquè les coses només canvien si es lluita i perquè la llibertat es fa a mà i sense permís. Amb aquesta idea començam aquest 2007.

Evidentment, de ben segur que el 2006 hem comès molts d'errors, però tothom sap que només s'equivoca aquella que fa coses, les que mai no s'equivocuen són aquelles que no fan res. Tot i així, un bon termòmetre per mesurar com han anat les coses és la Diada del 31 i el resultat ens sembla evident... Ara bé, no oblidem que aquests resultats el que també fan és posar-mos el llistó més alt, de fet, Maulets el tenim cada cop més alt. Les diferents assemblees ens veim en l'obligació d'anar superant-mos any rere any, tenint ben clar que no hem aconseguit gairebé res si ho comparem amb allò a què aspiram a aconseguir... tot això fa que ens calguin més mans i més cervells, ja tenim tres assemblees a l'Illa, però no en tenim prou, en volem deu, vint, trenta, quaranta... **les que calguin per recórrer el llarg camí que ens durà a alliberar el nostre poble!!**

Un camí que fa temps que caminam, o hauríem de dir correm?

En tot cas, t'hi apuntes?!

L'ALLIBERAMENT DE LA DONA

L'escrit que teniu a les mans, no pretén ser una anàlisi teòrica del sistema patriarcal en general. No em vull perdre en abstraccions ni en debats que situen com eix central la definició de conceptes. Malauradament, estem massa acostumades que els discursos feministes estiguen en aquesta línia: discussions sobre què entenem per sistema patriarcal, diferències entre gènere i sexe i si és adequat o no la utilització del terme gènere... És evident que cal realitzar anàlisis generals a través de les condicions materials de vida de les dones, ara bé, sembla que aquestes consideracions manquen de sentit sinó s'ocupen dels conflictes reals.

En aquest sentit, la voluntat d'aquest escrit és portar les abstraccions a la terra, concretitzar-les, mostrar de manera clara i senzilla com el sistema imperant (patriarcal i capitalista) influeix a les nostres vides i, en definitiva, analitzar com eixe sistema injust impregna la realitat que vivim les dones joves dels Països Catalans.

Tractarem tres eixos centrals: el concepte actual de parella-matrimoni-família, la imatge creada del que hem de ser les dones (dona = objecte sexual) i, per últim, com afecta en particular a les dones treballadores.

El feminisme radical, entenent com a radical allò que va a l'arrel del problema, fa molts d'anys que ve manifestant que si realment volem acabar amb la desigualtat existent entre homes i dones i, per tant, enderrocar el sistema patriarcal, hem de qüestionar de manera seriosa el concepte de la família i el model actual de relacions entre homes i dones (des d'una perspectiva amorosa-sexual).

Malgrat que veiem que a la nostra societat es creen noves maneres d'entendre la família (lesbianisme, homosexualitat, pares que eduquen juntament als fills i filles però que no viuen junts, mares sense parella...), no podem obviar que la família tradicional continua sent l'eix central de la societat i que la majoria de les noves situacions familiars no són una alternativa real a la família patriarcal perquè reproduïxen els mateixos rols sexistes.

Acció contra un centre comercial

El matrimoni, o la vida en parella, continua sent una relació desigual, on no se li demanen les mateixes coses a l'home que a la dona i que porta a dinàmiques de submissió al col·lectiu dona.

La separació històrica entre àmbits femenins i masculins continua sent present. L'àmbit públic continua sent l'àmbit masculí i, encara que veiem que en aquest sentit han hagut conquestes respecte als drets de les dones, no podem deixar d'adonar-nos que queda molt de camí per fer.

No ens enganyem! Ens agrada o no, el rol actual que la societat continua atribuint a les dones és el de ser mares i mullers, és a dir, el seu àmbit propi continua sent l'àmbit privat.

És una realitat inqüestionable que a hores d'ara, les tasques de la llar i la cura dels infants continua essent tasques que realitza la dona de manera gairebé exclusiva. Tasques que no són ni reconegudes socialment ni retribuïdes econòmicament.

En tant que dones, no només hem de criticar la manca de reconeixement d'aquestes tasques, sinó que s'imposin a les dones pel simple fet de ser dones. Alhora però, cal analitzar què significa per a les nostres vides que la funció que ens imposa la societat siga la de ser mare i muller, perquè en definitiva allò que se'ns demana és que dediquem la nostra vida a la cura de les altres (infants, malaltes, familiars majors...) Quantes famílies coneixem al nostre voltant on realment no s'associe les tasques de la llar i la cura de les filles a la dona?

Mural feminista

Al segle XX hi havia corrents feministes que creien que amb l'incorporació de les dones al mercat laboral s'acabaria amb l'opressió de gènere.

No cal dir que l'emancipació econòmica és un salt important i necessari cap a l'alliberament de les dones, però és insuficient. Les dones del segle XXI som doblement explotades com a treballadores i com a dones. Ara bé, el repartiment de tasques no és l'únic aspecte a criticar dintre de la vida de parella o familiar. La relació entre homes i dones des d'una perspectiva amorosa-sexual, no és una relació d'igual a igual. Dintre de la parella a la dona se li demana tendresa, comprensió, sensibilitat, paciència... I a l'home, seguretat, autoritat, agressivitat, no mostrar sensibilitat... Per molt que ens coste d'acceptar-ho estem reproduint els rols dels nostres pares, avis i besavis: relacions de dependència, gelosia, manca de respecte... Assumim, gairebé de manera inconscient, els rols que se'ns assigna, sense resistències, sense pensar-hi.

Cal que mirem al nostre voltant, que observem el comportament de les parelles en la seua quotidianitat, dels nostres familiars, veïnes, amigues... i ens preguntem si volem mantenir eixes relacions o volem crear nous models de conducta on se'ns respecte com a persones lliures.

Un altre aspecte directament relacionat amb el concepte actual de parella és la sexualitat. També en el sexe, els rols assignats a dones i homes són diferents. La dona és passiva i l'home actiu.

Si abans hem dit que cal crear alternatives a les relacions personals entre homes i dones, relacions entre iguals, és necessari que en eixe qüestionament s'incloga la concepció del sexe actual.

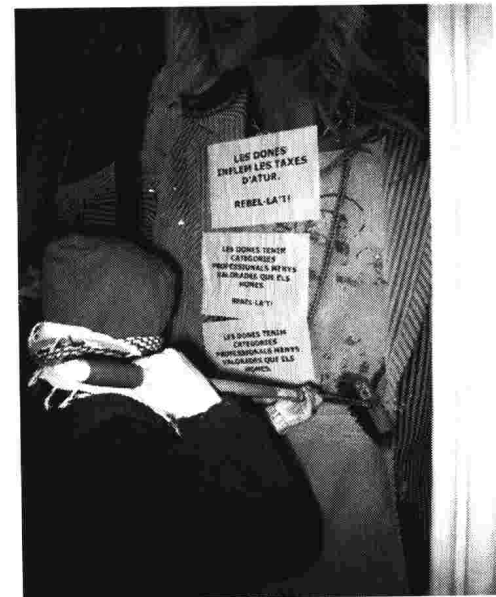
Cal avançar per enderrocar els prejudicis que continuen existint cap al lesbianisme i els gais però també cap a l'enderrocament de la concepció actual del sexe, que és masculina, es busca el plaer masculí, identificant el sexe amb la penetració. Poc importa que fa gairebé un segle Freud va descobrir que totes les parts del cos són erògenes, desmitificant així els òrgans genitals. A les relacions sexuals heterosexuals es continua imposant el ritme de l'home, que en la majoria dels casos té un desconeixement total del sexe femení.

Al llarg de la història s'ha debatut molt sobre les diferències entre homes i dones al sexe, des de la psicologia, passant per la genètica, la conclusió sempre és la mateixa: l'home té major necessitat sexual. Aquesta concepció no pertany al passat ja que arreu de les Universitats dels PPCC es continua argumentant a favor d'aquest perjudici.

Caldria fer un gir de pensament i començar a plantejar-se que aquest debat té molt a veure amb la satisfacció sexual i perquè aquesta siga possible, en el cas de les dones, cal una reeducació sexual per crear una manera de practicar sexe que responga també a les necessitats de les dones. Aquest canvi de pensament i de praxi només es realitzarà si nosaltres, les dones, prenem consciència i exigim eixe canvi als homes.

Ens creiem alliberades perquè ja no és pecat ensenyar els pits a la platja, portar minifaldilles o emborratxar-se als bars. Però no ens enganyem, la imatge actual que es té de la dona continua sent la d'objecte sexual. Si bé l'home és amant-subjecte sexual només al llit i després es converteix en subjecte a seques, la dona és presentada a la societat (publicitat, mitjans de comunicació...) com objecte sexual sempre.

La imatge de dona d'aquest S.XXI és terriblement antinatural i la pressió d'haver d'encaixar en un model que s'allunya tant del nostre cos natural, està ocasionant una obsessió per la imatge que ens fa tant esclaves com el davantal a la cuina. Hem de ser altes, primes però amb pit i cul, hem d'anar sempre perfectes: maquillades, pentinades i amb roba que podem qualificar de tot menys còmoda.

Acció de maulets el Dia de la dona treballadora

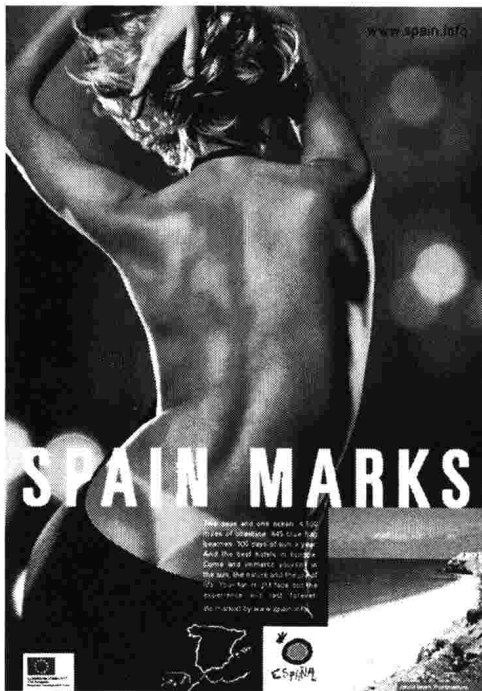
A banda de ser agradables, pacients amb la parella, de fer les tasques de la llar, de fer sexe buscant satisfacció masculina... A banda de tot això, hem de ser perfectes des del punt de vista estètic. Cal fer un qüestionament seriós d'aquesta obsessió per la imatge, que ens destrossa com a subjectes, com a persones i que fa trontollar la nostra autoestima. El nou cànon de bellesa està suposant nombroses malalties (anorexia, bulímia, mala nutrició...) i a més a més, fa que cada cop més dones joves siguen capaços de fer-se voluntàriament operacions quirúrgiques per qüestions estètiques.

FESTES D'HIVERN

[article d'opinió]

Aquest model de bellesa li ve molt bé al sistema patriarcal (la dona s'esforça més que mai per agradar a l'home) i capitalista (la indústria de la moda, cosmètics... genera molts diners).

És precisament aquesta visió de la dona-florer, dona-objecte sexual la que fa que la dona mai passe a ser concebuda com a subjecte a seques. Cal despertar de la il·lusió que aquesta democràcia-farsa ens ha fet creure. Les dones, continuem sent considerades com a ciutadanes de segona classe, especialment quan som treballadores.

Malauradament, vivim en una societat desigual, per tant no afecta de la mateixa manera el patriarcat a les dones burgeses que a les treballadores. En tant que dones i en tant de classe treballadora, hem de tenir clar que aquest ha de ser el nostre subjecte de lluita: la dona treballadora.

A l'Estat espanyol, les dones cobren un 20% menys que els homes pel mateix treball fet. Això se'ns dubte empitjora les nostres condicions de vida, sense deixar d'anomenar que la gran majoria dels treballs més precaris els realitzem les dones.

Són moltes les dades que poden reflectir la situació desigual que vivim les dones treballadores dels PPCC, però se'ns dubte allò que ens mostra de manera més clara i brutal eixa desigualtat es la violència física cap a les dones pel simple fet de ser dones. Es calcula que als Països Catalans hi ha objectivament més de 500.000 dones que pateixen agressions físiques de manera habitual per les seues parelles-homes. I la gran majoria que denunciïn agressions físiques són dones de 20 a 35 anys. És un problema de les nostres generacions. Les relacions de domini home-dona, l'educació sexista, la imatge dona= objecte sexual... En definitiva, només en una societat profundament sexista un home és capaç d'apallissar i fins i tot assassinar a la seua parella i una dona capaç d'aguantar aquesta situació perquè no rep suport social.

Hi ha molt per fer i no podem esperar que ens ho donen fet, perquè les coses mai canvien a soles i si a hores d'ara tenim major accés al control de l'embaràs, si tenim accés a l'emancipació econòmica... és perquè altres dones com nosaltres, en temps passats, van ser valentes i van lluitar per millorar les seues-nostres vides. Ara és el nostre temps.

Núria, Maulets l'Horta

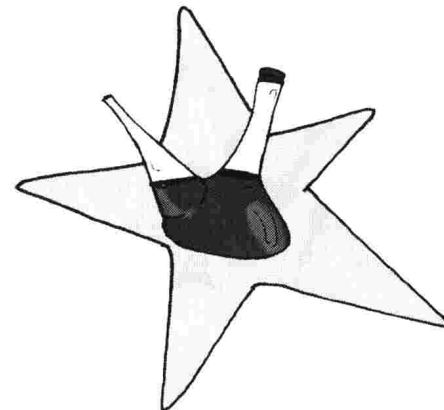
Sant Antoni: ja des d'època medieval Sant Antoni apareixia als sermons dels capellans com a exemple de vida de penitència i de resistència a les temptacions del dimoni. Ben aviat, però, i arreu dels Països Catalans, en la festa d'aquest sant, el 17 de gener, s'hi ajuntaren ritus ancestrals: foguerons per espantar els mals esperits, la festa del vi, les cançons eròtiques...

Així, en la revetlla, es fan foguerons a Sa Pobla (on els dimonis surten a encaçar la gent), Manacor, Artà... i a molts pobles de l'Illa. El dia 17 es beneeixen els animals en les cavalcades; a Artà es recita l'Argument, una crònica en forma de glossat dels fets més importants del darrer any; a Pollença, s'hi celebra l'antiga festa del pi, on es davalla al poble un pi de la Vall de Ternelles entre xeremies, flabiols i mesclat, després es col·loca a la plaça i els joves intenten pujar-lo. Cal dir que aquest dia també és la Diada de Menorca, car es commemora l'entrada catalana a l'Illa l'any 1287, esdevenint el sant patró de l'Illa.

Sant Sebastià: diuen les cròniques que el 1440 el Gran i General Consell sol·licità el culte a Sant Sebastià, protector contra la pesta. Segons la llegenda, l'any 1523 arribà a l'Illa un canonge de Rodes, fugitiu dels turcs, amb una relíquia del sant. En aquell moment s'aturà la pesta i Sant Sebastià esdevingué patró de Ciutat.

Aviat la festa es va estendre arreu de l'Illa: Muro, Alcúdia, Costitx o Pollença, on hi té lloc el ball dels Cavallets i l'Estendard, portat per un soldat romà, car Sant Sebastià havia estat un legionari de l'exèrcit de l'Imperi romà.

Carnaval: la festa del Carnaval és la més antiga de les nostres festes, car trobam el seu precedent en les festes babilòniques i egípcies, les dionisiaques gregues o les saturnàlies romanes i totes les festes que celebraven l'entrada de la primavera. És el temps de disbauxa, follia, sàtira... en què tothom pot canviar de sexe, adquirir una altra personalitat... Els al·lots tiraven farina a les al·lotes i les encalçaven amb rams d'ortigues per les cuixes, però també les convidaven a llepolies. Cada poble tenia la seua tradició.

A principis del segle XX es començaren a celebrar les rues, on totes les disfressades surten a passejar pels carrers del poble.

El darrer dia del Carnaval, abans del dimecres de cendra, quan comença la Quaresma, es celebrava la mort de Carnestoltes, el rei de la festa: a Lluçmajor i a Porreres es feia l'enterrament d'un ninot de palla; a Montuïri, a inicis del S. XX, el ninot era el comte Romanones (cap d'estat durant Restauració borbònica); a Algaida l'anomenaven en Cames Tortes (derivació popular de Carnestoltes); a Manacor, darrerament, s'ha recobrat l'enterrament de la sardina.

Miquel, Maulets Mallorca Nord

“La funció fonamental és esdevenir la pedrera d'un futur moviment polític”

Per aquest nombre, hem decidit fer una petita entrevista a un membre del Casal Independentista de Sants Jaume Compte. Hem triat aquest Casal per ser un dels casals amb una gran història de lluita al darrere i per ser, en l'actualitat, un dels més vius i combatius dels Països Catalans

Quan i com va néixer el Casal?

El Casal es va començar a gestar ara fa uns 19 anys en el marc de reflexió de l'assemblea local de l'MDT, concretament de la necessitat que teníem d'ampliar el nostre cercle d'influència. D'entrada vam llogar un local per cobrir les necessitats de la gent de l'MDT, però ja pensant en la creació d'un casal independentista, el qual no es presentarà públicament fins el 1990. És a dir, va néixer el 1990 de la mà de l'MDT, car inicialment era la seva seu social. Ja ben aviat però, vàrem aconseguir que en el projecte del Casal hi participessin gent organitzada de l'entorn de la Crida, Catalunya Lliure, Ic, etc. i d'altres, senzillament, formaven part del llavors anomenat independentisme sociològic no organitzat del barri.

Com funcionau i quin tipus de feina feis?

L'estructura de funcionament i de decisió es fonamenta en la Gestora del Casal, que es reuneix sense interrupcions, els darrers 17 anys, cada dimecres. Hi ha tot un seguit de responsables que desenvolupen tasques concretes i, un cop cada 12 o 15 mesos, hi ha una assemblea general de socis per decidir les línies de treball prioritàries. Al Casal s'hi reuneixen diversos col·lectius i assemblees locals, com la d'Endavant, Maulets, Brigada venceremos i l'Assemblea de Joves de Sants.

El Casal té un calendari d'activitats anuals. En destaca la festa de St. Joan i la Calçotada popular, que aplega unes 800

persones. La resta són activitats coordinades amb altres entitats locals, així com lluites i activitats relacionades amb la política nacional: referèndum d'estatut, constitució europea, etc. Al llarg de l'any feim algunes activitats públiques com xerrades, presentacions de llibres, part de l'organització del correllengua etc. El valor major de la nostra activitat, no és tan en allò que organitzem directament, que hauria de ser més, sinó en el fet que en les campanyes nacionals hi som presents a través dels col·lectius de l'EI (Esquerra Independentista) que formen part del Casal. A nivell local, podríem dir que totes aquelles entitats més combatives i potents de l'EI, esquerra alternativa o del món associatiu tenen gent al capdavant que està vinculada directament al Casal. Per un cantó fa que el nivell d'activisme sigui limitat i, per l'altre, que el Casal sigui present a tot arreu i sigui un referent al barri. Nosaltres som una entitat d'àmbit local però de perspectiva nacional, la major part de l'activitat és d'àmbit local, però el gruix del debat i del pensament polític ha estat sempre plantejat des d'una perspectiva nacional. El nostre debat ideològic sempre ha estat condicionat per la perspectiva de contruir un moviment d'abast nacional. En aquest moment som uns 125 socis i estem en una situació d'estabilitat des de fa uns anys. Ara ens hauríem de plantejar iniciar un procés de creixement.

Creis que crear casals és una manera útil de lluitar? Quines avantatges i mancances hi veis respecte a d'altres formes més clàssiques d'organització?

darrers anys, som més gent organitzada, però seguim sense tenir organització. Els casals, insisteixo, han de fer de pedrera, però a les organitzacions els correspon construir la unitat i un moviment seriós.

mitjà d'expressió del Casal

Els casals no han de suplir les organitzacions estratègiques en cap cas, ni dubto que en puguin esdevenir el nucli fundador. La funció fonamental és esdevenir la pedrera d'un futur moviment polític, ben articulat i amb un projecte engrescador. Els casals són bàsics com a eina de construcció del MCAN (Moviment Català d'Alliberament Nacional), però el seu abast local els limita, així com el seu caràcter transversal, indispensable d'altra banda. Que esdevinguin més o menys gueto, depèn del plantejament inicial i de les actituds i les formes de treball de la gent que l'impulsi. A Sants, hem demostrat que si no hi ha actituds sectàries i se sap situar el projecte del casal en el lloc que li correspon, es trenca la dinàmica de gueto que sovint es produeix en la majoria de col·lectius independentistes.

Com veis la situació de l'Esquerra Independentista als PPCC? Papers que juguen o poden jugar els casals en la situació actual de l'EI

L'EI, en aquests moments, pateix els matixos mals endèmics que patia fa 20 anys, falta de maduresa, de compromís, de recursos, etc. Les noves generacions són les que hauran de permetre, o no, d'articular un moviment polític independentista amb cara i ulls. Quantitativament, hem avançat en els

L'àmbit local, la transversalitat i que no hi hagi una coordinació estructurada i orgànica entre casals limita el paper a jugar en la construcció d'un projecte polític de l'EI. Ara bé, el gran capital que els casals aportaran serà: una pedrera important, el tall, i una cultura política molt menys endògena o sectària de la que sovint impregna algunes organitzacions de l'EI.

Ja per acabar, quins serien els reptes de futur del Casal

Els reptes de futur són esdevenir el motor del moviment polític i associatiu dels nostres barris, contribuir, si és possible, a la construcció d'una coordinadora nacional d'ateneus i casals, eixamplar amb més potència la consciència nacional i sobiranista als nostres barris. També, aconseguir que els col·lectius que reben el nostre aixopluc esdevinguin més potents i que el Casal, en un futur no massa llunyà, tingui més de 200 socis i compti amb una seu local que pugui ser l'espai d'acollida dels col·lectius de l'EI, les entitats de cultura popular del barri, així com el referent de tots els moviments de l'esquerra alternativa i transformadora de Sants.

Jordi Fexas, membre del Casal

El Casal el podeu trobar a la vila Sants, al carrer Premià, 31

<http://www.barrisants.org/web/jcompte/inici.htm>

UN POBLE DIFERENTS LLUITES

QUIN PORT VOLEM?

Ja fa 2 anys i mig que es va anunciar la construcció d'un passeig marítim a Portocolom. La polèmica ha acompanyat el projecte tot aquest temps per mor que un ampli sector de la població es va organitzar per rebutjar-lo.

Diverses agrupacions i col·lectius locals de diferents àmbits constituïren la Plataforma *Quin port volem?*, creada amb la intenció d'aturar diverses aberracions ambientals i patrimonials contingudes dins el projecte.

Mural "Salvem es Port"

Participen activament d'aquesta Plataforma: el Grup Airòs, el GOB, la FAV de Felanitx, EU-Els Verds, PSM... però, sobretot, persones a nivell particular.

Després d'un estiu (2005) amb diversos actes reivindicatius i taules de debat que varen culminar amb una festa en defensa del port a la que assistiren prop de 1.200 persones, el Conseller de Medi Ambient va fer una visita a Portocolom per mirar de calmar els ànims amb la proposta de crear una comissió per consensuar un nou projecte.

Finalment, el setembre de 2005 es va formar la comissió. Aquesta s'ha reunit de llavors fins a 16 vegades i hi ha participat gairebé tothom excepte UM. Es varen contractar dos tècnics per tractar qüestions diverses i actuar d'enllaç entre aquesta comissió i la Conselleria.

Aquests 4 mesos s'han discutit les actuacions a escometre, les mancances i problemes actuals i futurs, la forma de tractar-los i quins eren més prioritaris. Al final de les reunions s'ha elaborat un document. Aquest està en fase de redacció final, però podem avançar-vos alguns punts. En certs aspectes hi ha consens i en d'altres no, vos resumim alguns dels acords i desaccords més importants: Contempla la millora del clavegueram i les estacions impulsores; estudi de circulació per valorar canvis de sentit i direccions úniques; restaurar o condicionar certes barraques, reubicar contenidors, evitar baranes i prioritzar materials de qualitat; i moltíssimes altres mesures que per qüestió d'espai no puc comentar. L'elaboració d'aquest document no tanca el debat sobre aquesta remodelació, al contrari, pensam que aquest continua en una fase diferent, ja

que s'ha de redactar un nou projecte, respectant els acords als que s'ha arribat en certs temes. Com és lògic la plataforma demanarà el compliment dels acords, especialment d'aquells que han estat reivindicats els darrers dos anys i que finalment han estat inclosos (després de molta feina) dins el document.

Pot ser molts de vosaltres recordareu la polèmica creada a la Colonia de Sant Jordi amb la construcció del passeig. Tot i haver-hi un consens mínim el Ministeri de Medi Ambient (amb Jaume Matas al cap davant) va decidir tirar pel seu camí, deixant el consens només per la foto al diaris.

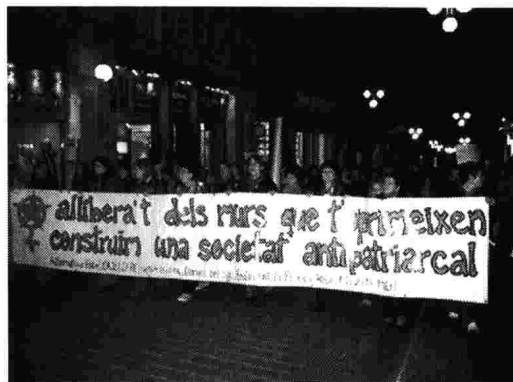
Miquel Àngel de *Quin port volem?*

DOLÇA LLUITA l'hem anat formant, al llarg de molts anys, grups de dones molt diferents de l'àmbit universitari. Aquest col·lectiu té prop de deu anys i neix de la iniciativa d'un grup de persones estudiants de la Universitat Autònoma de Barcelona, que, veient la necessitat de fer visible l'opressió del patriarcat, decideixen posar-se a fer una feina de conscienciació a la resta de la comunitat universitària. Dolça Lluita, col·lectiu antisexista, feminista, antripatriarcal i molts altres termes s'han anat redefinint de manera constant.

Durant els últims anys, són moltes les activitats que s'han anat fent, sobretot la formació interna per a poder adoptar un discurs que després ens permetés incidir sobre la comunitat universitària. Hem muntat xerrades i performances; hem portat el 8 de març a la universitat i altres jornades com el 1r de maig; formem part del bloc del 8 de març, juntament amb d'altres col·lectius dels Països Catalans; moltes de nosaltres hem engegat l'Espai Feminista Revolucionari, un espai de formació i reflexió; i, actualment, per exemple, estem preparant un cicle de cinema feminista.

Es tracta d'un col·lectiu que guarda el nom però el contingut es va reformulant a partir de les persones que el constitueixen a cada moment, car la seva pròpia naturalesa universitària fa que es vagi renovant cada tres o quatre anys. Dolça Lluita ens ha permès fer a totes una feina d'autoconsciència i d'anàlisi de

la realitat de manera col·lectiva que no hauria estat possible si no ens haguéssim ajuntat les unes amb les altres. Una experiència enriquidora que s'ha reflectit a la vida de la Universitat Autònoma de Barcelona, el nostre àmbit d'actuació més proper, però també ha transcendit més enllà, a través de la implicació de cada una de nosaltres en altres col·lectius o de la nostra lluita diària individual.

Manifestació el 8 de març, amb la participació de Dolça Lluita

Esperem que moltes persones puguin aprendre d'aquest col·lectiu com n'hem après les que n'hem format part i que sigui una herència que no deixi mai d'existir perquè la lluita contra el patriarcat ha de ser constant dia a dia.

Mariona, de Dolça Lluita

per contacte: dolsalluita@hotmail.com

LA VIDA FÀCIL DELS CADELLS DEL PP

Que el Consell d'Estudiants de la UIB és un apèndix de Partit Popular era un fet que ens ensumàvem totes. Allò que no ens esperàvem era una actuació com la que vàrem viure aquest passat desembre.

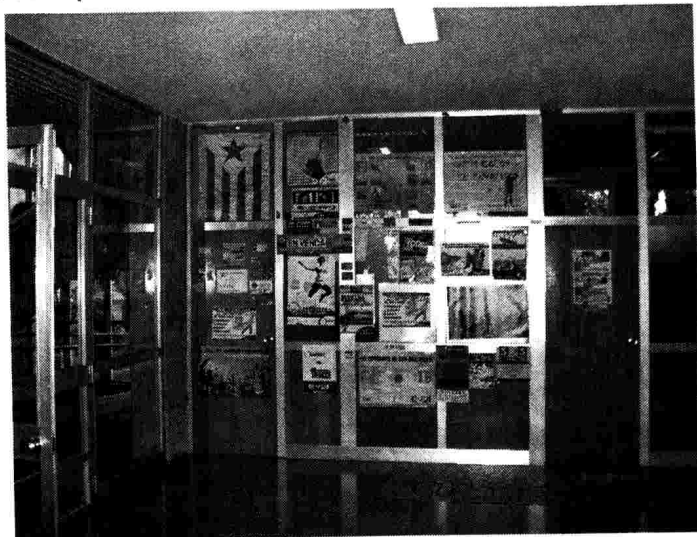
El fet va esdevenir-se quan ens trobàvem un parell de membres del SEPC (Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans) preparant una exposició pels actes del 31 de desembre. Aquell dia va irrompre dins la delegació d'alumnes (lloc de reunió de diverses associacions de la universitat) la secretària del Consell d'Estudiants demanant-nos si teníem la paperassa adequada que ens permetia ser allà.

Les seues d'estudiants de la UIB són gestionades des del Consell d'Estudiants i Maria José Morales, la secretària del Consell, sabia que com que ella no havia fet els tràmits necessaris, no podíem ser allà (al manco de manera oficial). Després d'aquest cinisme inicial, va fer una ullada al local (ple de cartells de caire independentista/revolucio nari/popular) i ens comentà que havíem de fer "neteja" ja que hi havia cartells queque ofenien algunes sensibilitats (fora concretar a qui pertanyien aquestes sensibilitats). Molt còmoda en el seu paper de xèrif va deixar anar que o les llevàvem nosaltres o ho faria ella.

En principi, i donant mostres d'una gran delicadesa, ens deixà dues setmanes de marge. Tanmateix, el mateix horabaixa va decidir arrabassar tots els cartells, els de dedins i els de defora i tot seguit precintà la delegació. Fou per casualitat que ens

assabentàrem dels fets ocorreguts, ja que va aprofitar un moment en que no hi havia cap membre del Sindicat.

Sospitosament, ens manquen uns cartells de la campanya crítica que vàrem engegar contra el president del Consell d'Estudiants (un estudiant tan brillant que sense haver acabat la carrera ja té un alt càrrec de responsabilitat a l'hospital públic d'Inca. No us malpenseu, les bones relacions amb el PP són simplement un detall anecdòtic).

Seu del SEPC a la UIB

El nostre proper pas fou el de comunicar els fets a la premsa, una manera objectiva per a que tothom s'assabentés dels fets. El Consell d'Estudiants no fou menys i també hi digué la seva. Ara bé, van treure els fets de la seva realitat i van optar per acusar-nos de proetarres (amb relacions

amb grups del Principat i del País Basc) i de fer mal ús de l'espai universitari. La nostra pregunta és per què no s'esforcen una mica més? És a dir, si no volen dir la veritat (la represàlia evident per treballar en contra del seu president i una ideologia que no es pot veure més allunyada del seu perfil, tanmateix sabem que no ho diran), per què no ens sorprenen i ens demostren que no segueixen el decàleg del militant grisós del PP?

Fins ara esperàvem que els fets s'arreglarien per la via de la coherència. Però ni a la universitat li interessa certa publicitat (quin bon nom es pensen que protegeixen?), ni el Consell d'Estudiants accepta cap tipus de culpa (també forma part del decàleg), així que des de SEPC hem decidit seguir el nostre propi decàleg, el qual no accepta l'autoritat del Consell d'Estudiants ni de ninguna, i continuar la nostra feina amb més força que mai (incloent-hi tots els cartells i les campanyes crítiques que es puguin imaginar).

Cati Sastre, del SEPC

L'actual president del Consell d'Estudiants de la UIB, JOAN ENSEÑAT, ha estat recentment col·locat pel PP a un lloc de confiança amb un sou de 49.000 euros anuals. **AQUEST ÉS EL SEU CURRÍCULUM:**

- *Estudiant d'economia, li falten 3 assignatures per acabar la carrera
- *Assistent al campus de la fundació FAES, presidit per José María Aznar
- *Cofundador i expresident de l'associació d'estudiants nova organització universitària, suposada organització estudiantil apolítica

ET SENTIS REPRESENTADA?!

NUEVAS GENERACIONES

Pasión por la Libertad

DIMISSION!!!

Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans

CRÒNIQUES DES DE VENEÇUELA

L'estiu, si no ens toca treballar, és sovint un bon moment per a descobrir altres realitats. Tot i que fins fa poc no m'havia mogut del voltant del Mediterrani (on hi ha molt per descobrir!) l'any passat vaig poder marxar una miqueta més lluny. De fet, molt més lluny, en un país que per a mi era bastant desconegut fins feia poc temps: Veneçuela.

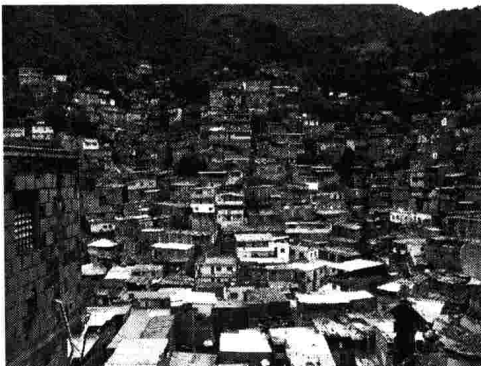
L'idea va sorgir quan vaig conèixer l'existència de la Brigada catalana-veneçolana Ali Primera, que té per objectiu donar a conèixer el procés revolucionari bolivarià. Vaig pensar que seria una bona forma de viatjar a un país nou, ahora que m'integrava en un projecte engrescador.

Quan una marxa cap a un país que sap per endavant que és molt diferent del propi, intenta fer-se una idea més o menys aproximada del lloc on va. I malgrat tot, s'acaba sorprenent. Per a mi, anar a un país d'Amèrica llatina suposava moltes novetats: cultural, històrica, geogràfica, política, lingüística... Però el que me vaig trobar allí va ser molt més del que m'havia imaginat.

La majoria de dies, els vam passar a la capital, Caracas, i vam estar dormint a la parròquia de La Vega. De fet, hauria de precisar que vam estar vivint, amb la resta de companys, a la Invasión Ayacucho, un barri dels "cerros", popular, que es va crear a partir d'una ocupació de terres. Ens va acollir una família implicada en la vida associativa i política del barri. Per fer-se una idea de quina percepció tenen els propis veneçolans d'un barri com aquell, només cal explicar l'anècdota de l'aeroport, quan en el control d'immigració ens van demanar en quina part de Veneçuela estariem vivint. Al respondre "La Vega" la funcionària que

ens anava atenent va posar uns ulls com uns taronges i demanà si n'estàvem segurs... "es muy peligroso!", digué

Costa de descriure el que vèiem per la finestra dels jeeps (que fan de taxi) mentre pujàvem cap a La Vega Alta, per la Carretera Negra, i que va ser una de les primeres impressions de l'estada, que durà un mes.

La Vega Alta, barri de Caracas

Heu vist alguna vegada un reportatge d'aquests en què ensenyen barris perifèrics de grans aglomeracions d'algun país del Sud? Muntanyes cobertes de cases fetes amb tot tipus de material, però majoritàriament de maons, i sobretot sense cap continuïtat en la construcció? On sembla que cadascuna hagi anat construint ocupant un petit espai on només podia cabre la seva caseta?

Doncs, si ho heu vist, potser us podeu fer una petita idea del que vèiem... però tampoc és ben bé això. Perquè el que realment vam veure era un munt de gent que vivia en uns dels barris més populars i ahora actius de Caracas. Els barris que han portat Chávez al poder, i que ahora, més s'han beneficiat de les millores instaurades pel seu govern.

Des de la parròquia de La Vega, vam poder trobar-nos amb moltes persones d'àmbits diversos que ens van explicar els diferents projectes que està duent a terme el govern bolivarià. Des de les diverses missions d'alfabetització i escolarització (Robinson, Ribas, i Sucre) als ambulatoris on treballen molts metges cubans, passant pels *Supermercals*, on els veneçolans poden comprar a preus accessibles.

Mural a Caracas

Finalment, hauria d'afegir a tot això una banda sonora. Primer Ali Primera, cantautor que dona nom a la Brigada, i que va morir en un misteriós accident de cotxe... "Nuestra sangre derramada es petróleo para el yanqui, soldado vuelca el fusil contra el oligarca". I lemes. Alguns poc conguts "Alerta, alerta, alerta que camina, la espada de Bolívar por América Latina", altres que ja han fet la volta al món... "Uh! Ah! Chávez no se va!". I sens dubte, reageton. Molt reageton.

A banda de totes les impressions que ens vam emportar, simplement vivint el dia

a dia, Veneçuela és un lloc on es pot anar a experimentar el que de vegades somiem, i desmitificar-ho. Veure com en un país s'està construint pensant en uns conceptes, que avui dia, als estats de l'Europa del capital es consideren desuets, és com a mínim, encoratjador. És tot un luxe tornar havent carregat les piles, i pensar que un procés de transformació social és possible. Evidentment, amb els seus pros i els seus contres, amb les seves dificultats, i amb situacions poc comparables. Però possible, real i palpable.

Uns mesos després del meu viatge, tots hem tingut la possibilitat de veure a les televisions d'arreu del món imatges de la *marea roja*, del procés electoral i dels resultats de les eleccions presidencials en què Chávez ha revalidat el seu mandat. Però també un cop aquí, he tingut la possibilitat de veure fins a quin punt ens continuen desinformant. Parlant de la dictadura de Chávez, i no del nombre de comicis que ha hagut de guanyar.

Oblidant-se voluntàriament (no hi ha altra explicació) de fer-nos arribar molta de la informació que permetria a molta gent entendre que a Veneçuela s'està construint el socialisme del S.XXI.

Marta Serra, Perpinyà

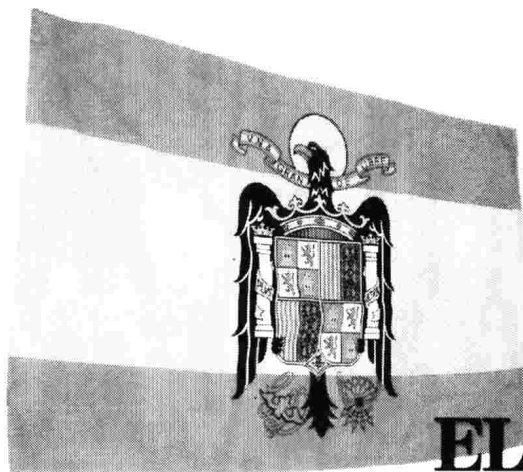
 <http://www.brigadescatalanes.org/aliprimera/>

“EL MUNDO” ENTRE LÍNIES

“La primera pàgina d'El Mundo mescla informació i opinió i s'allunya de les preocupacions socials”. Aquesta és la principal conclusió de l'estudi realitzat per l'associació Globalizate, que analitza una a una les 100 primeres portades del diari d'extrema dreta de l'any 2006. L'habitatge, un dels principals problemes segons les enquestes, no ha arribat a figurar a la portada ni un sol dia, mentre que les crítiques contra l'Estatut del Principat no hi faltaren gairebé cap dia. L'ús tendencios de titulars i la teoria conspirativa de l'11-M completen el quadre de males pràctiques informatives.

d'informació i opinió, to, llenguatge i expressions orientades o notícies manipulades, especialment sobre Catalunya i l'11-M.

Segons les enquestes del CIS sobre les preocupacions de la ciutadania, aquestes són, per aquest ordre, atur, immigració, terrorisme, inseguretats ciutadana i habitatge. En canvi, un dels temes que menys preocupa es la reforma dels estatuts d'autonomia. A la portada d'El Mundo, durant el període estudiat, no hi ha hagut gairebé cap notícia sobre treball, inseguretats ciutadana o immigració i absolutament cap sobre habitatge.

EL MUNDO

L'informe (el podeu trobar complet a) inclou des de l'1 de gener fins el 10 d'abril, i demostra que el diari que dirigeix Pedro J. Ramírez té el seu punt editorial orientat cap a les qüestions territorials i nacionalistes.

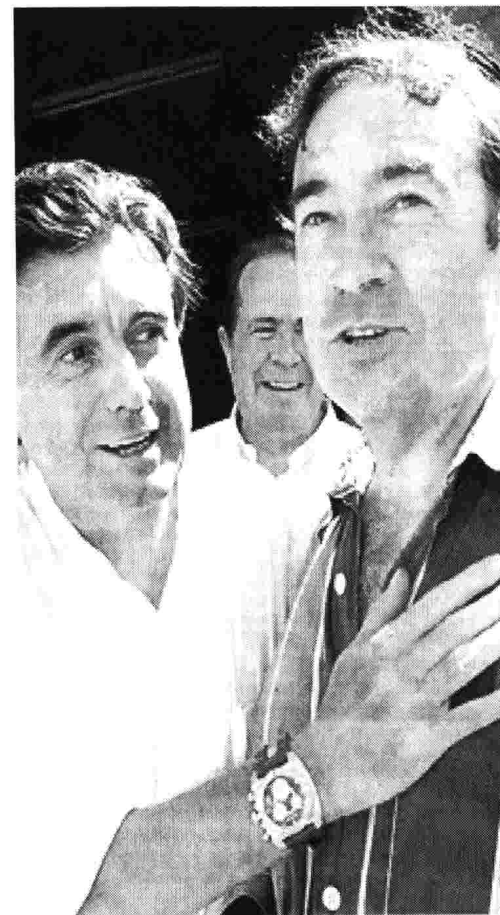
Mitjançant anàlisis qualitatives queda patent que, en moltes ocasions, el diari El Mundo usa en els seus titulars una sèrie de pràctiques per eludir la informació elaborada pels redactors: mescla

La conclusió més obvia que n'extreu l'estudi és que el diari està allunyat de les preocupacions socials.

Si els autors de l'estudi haguessin dedicat els seus esforços a avaluar l'edició balear del diari El Mundo, encara ara no s'haurien pogut refer del regirament.

El Mundo a les Illes Balears fa el repugnant paper que feia el diari “Las Provincias” la passada dècada a València.

L'estratègia que segueix el rotatiu madrileny que desembarcà a Mallorca la passada dècada, és molt senzilla. I no és nova, no inventa res: agafa una bandera, en aquest cas la de l'anticatalanisme, s'hi embolica i es llança com un quixot contra qualsevol molí de vent que no giri cap al costat que dicta el seu amo.

Pedro J. Ramírez, director del diari, amb els seus amics

El diari que dirigeix el tàndem Jaume Matas – Eduardo Inda, en una versió casposa d'un clàssic que podríem titular “doctor Matas i mister Inda”, repeteix la mateixa operació fins a la sacietat: agafen un cap de turc, l'acusen de catalanista i li fan una campanya que consisteix en dedicar-li cada dia una sèrie d'articles suposadament informatius, on hi mesclen opinió, informació i mentides a parts iguals, complementats amb la secció titulada “El Mundo Opina” que és on li diuen a l'assetjat quin preu ha de pagar perquè deixin d'emprenyar-lo.

La campanya es manté fins que l'objectiu (sigui una persona o un col·lectiu) es rendeix i es posa a les ordres de Matas. Però aquesta tàctica comença a mostrar les seves febleses. El Mundo perd pistonada. Inda i companyia han estirat tant la corda que al final aquesta és a punt de rompre's. Actualment, les notícies, suposats escàndols i campanyes organitzades ja no preocupen ningú més enllà de l'entorn més pròxim al Partit Popular. Gairebé ningú no es creu les mentides que dia sí, dia també, publica el rotatiu d'extrema dreta i les seves campanyes ja només són un toc d'atenció, en clau interna, per als militants i simpatitzants del Partit Popular que saben que Inda i companyia escriuen al dictat de Jaume Matas. Bé, no tots, n'hi ha uns quants, segons que va reconèixer el propi Francesc Fiol en seu parlamentària, que escriuen al seu dictat i cobren per fer-ho. Durant aquests darrers quatre anys hem après que El Mundo és un diari que s'ha de llegir entre línies. O millor dit “entre retxes” en la modalitat Matas.

Tomeu Martí

Per a més DESinformació: www.elmundo.es

>> 2 discs...

Answer – Reprenem Respostes (Bullanga Records, 2006)

Deixant enrere el nom i el projecte d'NN33, els de Vallbona fan reviuire la mítica banda de metal ANSWER. Amb nous components com ara Cholbi (bateria d'inadaptats) i un estil molt més treballat i acurat, ANSWER es converteix en un clar referent dins del panorama HXC/METAL dels PPCC.

"Reprenem respostes" és el seu darrer treball. Lletres combatives i col·laboracions de luxe com Àlex d'Inadaptats o Pau "La pupil·la".

At Versaris – Va amb nosaltres (Propaganda pel fet!, 2007)

Debut de la banda formada per Rodrigo (Pirat's Sound Sistema), Pau (Pupil·la, Batzak) i Bel (als plats). Aquest disc suposa la primera edició d'un disc, de llarga durada, de hip hop seriós en català. A banda d'això, al llarg del disc hi trobareu unes lletres contundents i clares que no deixaran indiferent a cap persona.

>> 2 llibres...

"Veneçuela. Tan lluny, tan a prop" – Diversos autors. Editorial El Jonc

El llibre "Veneçuela. Tan lluny, tan a prop", pretén oferir una perspectiva pròpia de la situació social i política veneçolana. Cal destacar que és el primer llibre en català que recull les anàlisis de 15 autores catalanes sobre les controvertides polítiques del govern d'Hugo Chávez.

"Cròniques del 6" – David Fernández. Editorial Virus

El periodista gracienc David Fernández, ens transporta, amb un llibre àgil i entretingut, cap a un viatge a les clavegueres de l'Estat. L'autor repassa els casos de guerra bruta policial que han tingut lloc entre el 1996 i el 2006 a la ciutat de Barcelona i a diversos indrets del Principat de Catalunya.

>> a la xarxa...

www.llibertat.cat

Portal de notícies d'àmbit dels Països Catalans i d'altres països. Llibertat.cat vol oferir a l'Esquerra Independentista una eina de difusió i de debat al servei de tot el moviment. És per aquest motiu, que a banda de notícies d'actualitat, també podem trobar-hi entrevistes i articles d'opinió.

www.lahaine.org

Projecte digital de desobediència informativa. El seu nom s'inspira en la famosa pel·lícula de Mathieu Kassovitz "La haine". A la web, hi podem trobar des de textos d'anàlisi fins a les darreres notícies, convocatòries i informacions dels diferents col·lectius anticapitalistes de l'Estat espanyol.

Acudit: J. Morey

L'ARESSAMATA

atura't i pensa!

"Els pollets, per als cucs, són una fera" (Ovidi Montllor)

"Una lluita entre dues o més persones pel poder és una lluita entre drogoaddictes, però de les pitjors. És com una baralla de ionquis al barri xinès, però amb vestit i corbata i dient-se de vostè." (Jaume Sisa)

"- Jove, què vols ser quan siguis gran?
- El que pugui senyora, el que pugui."

"El somni es fa a mà i sense permís"

"Les joves hem de canviar el món abans que ell ens canviï a nosaltres"

"l'Estat espanyol té un problema molt seriós. El problema de l'Estat espanyol som nosaltres"

"Cultura és tot allò que fa tornar a la persona més sensible, intel·ligent i civilitzada"

